

HỒI 683

Tuyệt Xứ Phùng Sinh

C hiếc thuyền buồm xuôi dòng về phía đông.
Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch ở lại đuôi thuyền giám sát động tĩnh, xem có chiếc thuyền khả nghi nào bám theo không. Dịch nhân vốn xuất thân từ Hương gia, bang hội danh trấn thiên hạ trong việc thu thập tình báo, nên không thể không đề phòng.

Lái thuyền chính là thuộc hạ của một bang hội bằng hữu với Lôi Cửu Chỉ, y đối với con nước Trường Giang thuộc lâu như lòng bàn tay.

Lôi Cửu Chỉ đến bên cạnh Từ Tử Lăng, nói với vẻ hung phấn: "Chuyến đi này thực sự là điểm ngọt quan trọng trong 'diệt Hương đại kế' của chúng ta, phải nói là vô cùng tuyệt diệu."

Hầu Hi Bạch cười hỏi: "Tuyệt diệu như thế nào?"

Lôi Cửu Chỉ hớn hở: "Hương gia khẩn trương đến như thế, phải phát động toàn bộ nhân lực, vật lực của mình trong cả nước để tìm cho ra tung tích của đôi vợ chồng Hàn Trạch Nam, bên trong phải có nguyên nhân chứ."

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch nghe qua, tinh thần liền chấn động.

Lôi Cửu Chỉ nói tiếp: "Khi Hàn Trạch Nam biết được Bạch Tiểu Thường đã có mang sáu tháng, bèn quyết định cùng nhau bỏ trốn. Hắn sắp đặt cẩn thận, mang theo cả lô sổ sách giấy tờ trọng yếu, kể cả danh sách thanh lâu đồ trường của Hương gia trong khắp các xứ, tên tuổi và cả chi tiết lương bổng của đầu lĩnh tại từng địa phương. Có được sổ sổ sách ấy thì xem như toàn bộ vương quốc tội ác của Hương gia sẽ nằm gọn trong tay chúng ta. Phu phụ Hàn Trạch Nam trốn khỏi Hương gia, mang sổ sổ sách giấu vào một nơi bí mật để làm bùa hộ mạng sau này, rồi chạy đến một tiểu trấn ở Ba Thục là nơi mà thế lực Hương gia chẳng có bao nhiêu. Bọn họ chọn nơi ẩn cư ở Ba Động Thành là nơi không có thanh lâu sòng bạc nào của Hương gia, đúng là không có ai hiểu biết về thế lực của Hương gia hơn bọn họ

Hầu Hi Bạch mừng rỡ: "Vậy bọn ta hãy lập tức đi lấy sổ sổ sách đó tung ra!"

Lôi Cửu Chỉ nói: “Số sổ sách đó ghi lại những chuyện dưới thời cự triều Dương đế, so với tình hình hiện nay đã có nhiều thay đổi, nên chỉ có giá trị tham khảo, nhưng đương nhiên cũng hết sức hữu dụng.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Từ lúc đó đến nay đã có gì thay đổi?”

Lôi Cửu Chỉ nói: “Hương gia cưỡng bách dân nữ, vừa để phụng thị Dương Quảng, vừa là trông cậy vào sự bảo hộ của hãn hòng khuếch trương thế lực và đáp ứng nhu cầu của khách tầm hoa tại các thanh lâu đồ trường khắp xứ để thu lợi. Ngoài ra còn cung cấp đệ tử mới cho các hệ phái của Ma môn, giúp họ có hậu nhân kế tục. Chẳng những thế, chúng lại chuyên tâm huấn luyện các thiếu nữ để bán thẳng cho những nhà phú hộ quyền quý, trực tiếp thu lợi. Nhờ thế mà trong vòng vài chục năm ít ỏi, Hương gia đã khuếch trương được thế lực ra toàn quốc.”

Từ Tử Lăng bất giác đưa mắt nhìn Hầu Hi Bạch dò hỏi, họ Hầu lắc đầu đáp: “Đối với những việc lúc nhỏ, ta nhớ rất rõ, không hề có chút quan hệ nào với Hương gia hết.”

Lôi Cửu Chỉ gục gặt đầu, nói tiếp: “Việc kinh doanh mua bán phụ nữ của Hương gia bắt đầu từ lúc Dương Quảng lên ngôi, nhưng bọn họ cũng không ngờ nổi triều đình Dương Quảng lại sụp đổ mau đến thế. Từ sau khi Vũ Văn Hóa Cập lật đổ triều Tùy trở đi, bọn họ không dám táo gan theo đuổi công việc khiến người người căm giận như thế nữa. Bất quá, số thanh lâu sòng bạc của bọn họ đã bám rễ chắc chắn ở các nơi, chỉ cần biết phải trái với bọn đương chức đương quyền ở địa phương là vẫn có thể tiếp tục hưng vượng và phát triển. Trong tình thế hiện nay, bọn họ quyết định cấu kết với Lý Kiến Thành là người có nhiều khả năng trở thành hoàng đế nhất, nên đem toàn lực ra ủng hộ y.”

Từ Tử Lăng trầm giọng: “Vì vậy, bất cứ là Lý Thế Dân hay Khấu Trọng chiếm được ngôi vua, thế lực của Hương gia cũng sẽ sụp đổ tan tành. Có điều chưa rõ là Hương gia rốt cuộc có mối quan hệ như thế nào với Thánh môn?”

Lôi Cửu Chỉ đáp: “Quan hệ thực sự như thế nào e rằng chỉ có bản thân Hương Quý hiểu rõ. Y chắc chắn là người được Ma môn lục phái hợp sức tài bồi để thông qua y mà gom góp tiền bạc và khuếch trương thế lực cho Ma môn. Hương Quý có ba người con, các người mới biết Trì Sanh Xuân và Hương Ngọc Sơn, nhưng còn huynh trưởng của bọn y thì cho các người đoán thế nào cũng không ra đâu.”

Cả hai nghe nói thế đều ngẩn người ra.

Lôi Cửu Chỉ hạ giọng nói: “Chính là Dương Văn Can, quý tộc của Tùy triều trước đây, cùng với Dương Hư Ngạn có mối quan hệ mật thiết. Hương Quý vốn phái y vào kẻ cận Dương Quảng, phục thị dân nhạc cho tên hôn quân này. Nhân đó mà y được Dương Quảng ban cho quốc tính, đổi tên từ Hương Văn Can thành Dương Văn Can, tạo nên thế lực to lớn của Hương gia, hùng cứ suốt một dải từ Quan Trung đến Kinh Triệu. Theo ta đoán, Dương Hư Ngạn vốn là một nhân vật của Ma môn, thấy Hương gia có giá trị lợi dụng nên cấu kết với Dương Văn Can, bề ngoài làm ra vẻ toàn lực phò tá Lý Kiến Thành, bên trong kỳ thực lại ngầm tính toán riêng tư.”

Từ Tử Lăng chợt hiểu ra, thảo nào mà Dương Văn Can có thể giết đây được cả Hương gia và Ma môn làm loạn.

Hầu Hi Bạch nói: “Hiện giờ Hương gia dường như đã biết vợ chồng Hàn huynh hợp tác với chúng ta, Hương Quý liệu sẽ phản ứng như thế nào?”

Bấy giờ Kiệt nhi chạy ào tới, mặt đỏ bừng vì hưng phấn, giật giật tay áo Hầu Hi Bạch, thét to: “Mẫu thân cháu nói Hầu thúc thúc là thiên hạ đệ nhất họa sư! Thúc thúc vẽ cho Kiệt nhi, phụ thân và mẫu thân cháu một bức họa được không?”

Hầu Hi Bạch không cách nào từ chối, bị cậu ta kéo đi, đành ngoái đầu lại nhìn hai người cười khổ: “Ta có lẽ không phải là họa sư giỏi nhất, nhưng chắc chắn là họa sư thu tiền nhuận bút đắt nhất, bất quá lần này ta phục vụ miễn phí vậy.”

Một lớn một bé đi rồi, Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Từ giờ trở đi, Hương gia sẽ thu xếp như thế nào nhỉ? Chẳng lẽ toàn bộ lầu xanh sông bạc đều phải đóng cửa ư?”

Lôi Cửu Chỉ nói: “Chỉ ít, Hương Quý cần phải rút ra khỏi địa bàn quản trị của Khẩu Trọng, trước khi thế lực của y bị nhổ bật gốc rễ.”

Từ Tử Lăng ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm, thầm hình dung lại gương mặt của Khẩu Trọng, trước khi thế lực của Hương gia tan nát, Khẩu Trọng có thể nào thoát khỏi mệnh vận tương tự như vậy hay không?

oOo

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nhảy lên lưng ngựa, đối diện với địch nhân đang ùn ùn kéo tới sơn trại trên đỉnh dốc, theo sau khoảng ba ngàn quân phiêu kỵ, dàn thành trận thế trên đỉnh dốc nghiêm cẩn chờ đợi Khấu Trọng phát lệnh tấn công.

Địch nhân dừng chân bố trận, đứng đầu là La Sĩ Tín và Lưu Đức Uy, hai danh tướng đã trải ngoài trăm trận. Nếu Khấu Trọng muốn tiên phát chế nhân, xông vào trận, bọn thủ hạ sẽ mau chóng kết thành trận thế phòng ngự, dùng giáo mộc, cung tên trùng trùng che đỡ cho máy bắn nỏ và phi thạch đại pháo đang chuẩn bị nghênh đón những đợt tấn công của quân Khấu Trọng. Tạm thời, hai bên đã hình thành cục diện đối chọi nhau.

Khấu Trọng mất chiều thần quang, gạt bỏ chuyện sinh tử thắng bại ra khỏi tâm trí, chỉ nghĩ một điều, trước khi chết, hắn có thể đả thương được bao nhiêu quân địch.

Bạt Phong Hàn thấp giọng nói với Hình Nguyên Chân và Bạt Dã Cương đang đứng phía sau: "Ta cùng Thiệu soái lên trước, các người ở sau quan sát chờ cơ hội tiếp ứng, hãy nhớ phải tập trung lực lượng, không được phân tán."

Hình Nguyên Chân và Bạt Dã Cương gật đầu tuân lệnh, trong thiên hạ, e rằng chỉ có mỗi Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn và một số rất ít người nữa có đủ đảm lược và năng lực đối diện với thiên quân vạn mã mà không lo sợ, còn dám xông thẳng vào phá trận.

Khấu Trọng đưa tay vuốt ve cổ ngựa, than: "Ta thật có lỗi với mã huynh đệ, bất quá ta sẽ vì ngươi mà đòi nợ máu vậy."

Bọn Hình Nguyên Chân hai người thăm thở dài, một khi địch nhân bắn tên nỏ ra, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn muốn thoát khỏi cũi đã là chuyện vô cùng khó khăn, chiến mã cùng đi dĩ nhiên khó thể sinh tồn.

Hai tay dũng sỹ từ trong trại chạy ra, mang theo hai tấm khiên lớn trao cho Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, nói rằng phụng mệnh Ma Thường tướng quân đưa đến, rồi liền quay về trại.

Khấu Trọng dồn chân khí vào tấm khiên, phát ra một tiếng coong vang dội, rồi nhón mắt nhìn về phía đội quân chủ lực của Lý Thế Dân bên kia chiến tuyến, ha hả cười, nói: "Khấu Trọng ta xưa nay đã kinh qua vô số trận lớn nhỏ, chưa ai làm gì nổi ta, liệu Lý Thế Dân hôm nay có thể làm gì hơn được?"

Bạt Phong Hàn hét to: "Tất lửa!"

Toàn bộ đèn đuốc của sơn trại lập tức tắt ngóm, trong ngoài tối đen như mực, cả đoàn quân kỵ mã của Khấu Trọng chìm vào bóng tối, trong khi phía địch quân đèn đuốc sáng choang, một sáng một tối, bất đồ hình thành nên một cảm giác căng thẳng đến nghẹt thở.

Khấu Trọng áp sát bụng ngựa, phóng xuống triền núi, Bạt Phong Hàn theo sát phía sau.

Hình Nguyên Chân, Bạt Dã Cương và Ma Thường ở trong trại cùng đồng thanh hét lớn, kéo theo tiếng reo hò cuồng mãnh trợ uy của Thiệu Soái quân trong ngoài trại, làm giảm đi phần nào nhuệ khí của quân địch đang bao vây bốn phía.

Lúc này, niềm tin lớn nhất của Thiệu Soái quân chính là ở chỗ có được hai vị thủ lĩnh vô địch Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn. Liệu họ có thể tái lập kỳ tích giúp mọi người thoát khỏi tai họa toàn quân tuyệt diệt hay không? Nhưng dù lòng tin của bọn họ đối với hai vị thủ lĩnh có lớn đến đâu, khi đối diện địch nhân với ưu thế áp đảo đến thế, cũng không tránh khỏi có phần dao động.

Địch quân thúc mạnh trống trận, cung trương nỗ dụng sẵn sàng, thủ thế chờ đợi.

La Sĩ Tín vừa hạ lệnh, bọn binh sĩ từ phía sau lập tức tràn lên lấp kín mọi khoảng trống, khiến cho hai người không tìm được kẽ hở nào xâm nhập vào trận. Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nếu cứ cương cường xông thẳng trận, trong tình thế không thể thi triển quyền cước, sẽ khó tránh khỏi nạn loạn đao phân thân.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn xuống đến nửa chừng dốc, còn cách địch nhân chừng hơn nghìn bước, liền thi triển thuật người ngựa hợp nhất, đồng thời ghìm ngựa dừng lại.

Chiến mã dựng vó hí dài.

La Sĩ Tín biết rằng muốn chặn hai người cần phải dùng cung nỗ để đánh từ xa, nên lại phát ra mệnh lệnh, kỵ binh ở phía sau lập tức tách ra một đội khoảng nghìn người, phân thành hai cánh tả hữu băng ra, chủ động tấn công, đồng thời hai hàng thương thủ và ba hàng tiên thủ ở phía trước cũng tề chỉnh đội hình tiến lên chặn bước Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn. Tiếng vó ngựa hòa với tiếng quân đi rầm rập cấu thành một loại tiết tấu đầm đầy mùi vị tử vong sát phạt.

Vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, Khấu Trọng vẫn thản nhiên cười, bảo Bạt Phong Hàn: "Lão ca qua được trận này, chỉ sợ Tất Huyền không còn có thể là đối thủ của huynh."

Bạt Phong Hàn quét mắt nhìn khắp nhánh bộ binh chính diện lẫn hai cánh quân khinh kỵ, mắt chiếu thần quang sáng quắc, trầm giọng nói: "Chúng ta thà chết cũng không bỏ cuộc."

Còn chưa dứt lời, tiếng chiêng đã vọng lên gấp rút, nghe như từ phía cánh quân của Lý Thế Dân xa xa vọng lại, khẩn cấp ra lệnh triệt thoái.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều sửng sốt, hoàn toàn không hiểu nổi việc gì đang xảy ra nữa.

oOo

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ bước vào khoang thuyền, vừa đứng lúc nhìn thấy Hầu Hi Bạch trở tài họa hình Hàn thị phụ phụ và Kiệt nhi sống động như thật. Vân Ngọc Chân mở cửa để lộ dung nhan kiều mỹ như xưa, dịu dàng nói: "Ta có thể nói vài câu với Từ Tử Lăng chẳng?"

Lôi Cửu Chỉ vỗ vỗ vai Từ Tử Lăng, tế nhị bỏ đi. Từ Tử Lăng đành bước vào phòng Vân Ngọc Chân, xếp bằng ngồi xuống.

Vân Ngọc Chân ngồi xuống bên kia bàn, khẽ thở dài.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Mỹ nhân sư phụ vẫn còn lo lắng việc gì thế?"

Vân Ngọc Chân lộ vẻ cay đắng, than: "Ôi chao! Mỹ nhân sư phụ ư? Ta đã lâu rồi không còn nghe được những lời nói êm tai như thế, Vân Ngọc Chân này đã không còn được như xưa. Tử Lăng lần này lại ngồi thuyền lướt sóng, cảm thấy thế nào? Nghe thấy tiếng mái chèo khua nước quen thuộc, tiếng thân thuyền lướt sóng thiết thân, cả thấy đều khiến lòng người xao động. Trước kia ta vẫn thấy thế là thường, thậm chí chán ghét, cho đến giờ này mới nhận ra đã đánh mất biết bao điều quý báu, tiếc rằng không thể văn hồi."

Từ Tử Lăng hiểu nàng đang hối hận về những hành vi xưa kia đã khiến cho thủ hạ bạn bè lia bỏ, gã trầm tư một chút, rồi nghiêm nét mặt nói: "Cứu vãn chuyện xưa, quả là không có khả năng, song mỹ nhân sư phụ cũng có thể nhìn lại quá khứ với một thái độ khác. Riêng về phần ta, kinh lịch kể cũng đã nhiều nên mạo muội góp ý đôi lời. Sao mỹ nhân sư phụ không ổn định lại tâm trạng, khôn ngoan lựa chọn cho bước đường tương lai của mình, sinh mệnh dầu sao vẫn còn đẹp đẽ và sung mãn lắm."

Vân Ngọc Chân cười khố, đáp: “Người thật chẳng giống Khấu Trọng, lúc nào cũng quá thẳng thắn. Thật ra ta cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là nhất thời cảm xúc, phải nói ra cho nhẹ lòng thôi.”. Nàng lưỡng lự giây lát rồi quay đầu nhìn vào mặt y, ra vẻ thản nhiên nói tiếp: “Các người có từng nghĩ đến nên đối đãi với Tiêu Tiền như thế nào chưa?”

Đến lượt Từ Tử Lăng cười khố: “Trong lúc sự sống chết của Khấu Trọng còn chưa biết ra sao, tính đến những vấn đề ấy có phải là xa xôi quá không? Nghe nói Tiêu Tiền, Lý Tử Thông và Phụ Công Hựu đã kết thành liên minh, hợp lực đối phó Đỗ Phục Uy, có phải là thật không?”

Vân Ngọc Chân đáp: “Tiêu Tiền và Phụ Công Hựu kết minh là sự thật, nhưng không có liên quan gì với Lý Tử Thông cả. Lý Tử Thông đã đầu hàng nhà Đường, lẽ nào dám mạo hiểm đắc tội với Đường thất mà đối phó với Đỗ Phục Uy, cũng là hàng thần của Lý Đường chứ?”

Từ Tử Lăng không nén được, buột hỏi: “Tiêu Tiền với Hương gia, quan hệ với nhau thế nào?”

Vân Ngọc Chân sáng khoái đáp liền: “Quan hệ giữa Tiêu Tiền và Hương gia chính là quan hệ giữa Ba Lăng Bang và Hương gia, đôi bên cùng có lợi. Dưới thời cự triều, Ba Lăng Bang thông qua Hương gia mà được Dương Quảng dung tủng hoành hành bá đạo, mau chóng bành trướng thế lực, tiền nhiệm bang chủ của Ba Lăng Bang là Yên Can Lục Kháng Thủ là một người có dã tâm rất lớn, chẳng những không chịu thua sút Hương gia mà còn muốn thôn tóm các nguồn lợi từ thanh lâu đồ quán của Hương gia nữa. Hương Quý hợp mưu với Tiêu Tiền là vì Dương Hư Ngạn thích sát Lục Khán Thủ, giúp cho Tiêu Tiền được ngồi vào chiếc ghế bang chủ của Ba Lăng Bang.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: “Thật thế sao?”

Vân Ngọc Chân gật đầu: “Bất quá mối quan hệ của Tiêu Tiền và Hương gia đang ở trên bờ vực đổ vỡ, vấn đề ở chỗ Tiêu Tiền không chịu hiểu tình thế, cùng Lâm Sĩ Hồng hợp tác. Tử Lăng hẳn đã biết ngoài Âm Quý Phái ra, Lâm Sĩ Hồng là một đại nhân vật hết sức xuất sắc mới xuất hiện gần đây chứ?”

Từ Tử Lăng gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhưng rồi lại thắc mắc: “Hương Ngọc Sơn đã đứng về phe Lâm Sĩ Hồng, sao năm xưa lại sai khiến ta và Khấu Trọng đi hành thích Nhậm Thiếu Danh, kẻ hợp tác với Lâm Sĩ Hồng? Lại còn việc Dương Hư Ngạn hành thích Hương Ngọc Sơn lúc đó nữa, là có sự gì?”

Vân Ngọc Chân nói: “Mỗi thời mỗi khác, lúc đó Hương gia ngỡ rằng Tiều Tiễn chịu làm con cò cho họ thao túng, hy vọng có thể nhân lúc thiên hạ đại loạn mà đục nước béo cò, nên mới đổi đầu với Âm Quý Phái. Bây giờ Ma môn các phái đã liên kết lại, Tiều Tiễn cũng vì cố kỵ với Ma môn, nên không thể lại cùng Hương gia hợp tác. Còn việc Dương Hư Ngạn hành thích Hương Ngọc Sơn, chỉ là đóng trò mà thôi, nếu không sao lại xảo hợp phát động đúng lúc các người đang ở cùng với Hương Ngọc Sơn chứ, bỏ cái dễ, chọn cái khó để làm gì?”

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng đã làm rõ được mối quan hệ phức tạp giữa Hương gia và Tiều Tiễn. Gã cũng ngầm đoán ra nàng Vân Ngọc Chân vốn có những mối quan hệ nam nữ hết sức tùy tiện này rất có thể có những liên hệ bí mật nào đó với Tiều Tiễn, nên mới quan tâm đến số phận của y. Gã thở ra một hơi dài, nói: “Bất luận là Khấu Trọng và Lý Thế Dân ai thắng trong cuộc đấu này, Tiều Tiễn bị vây khốn trong góc Đại Giang đó, có trốn cũng không khỏi số phận bị tiêu diệt. Ai có thể chiếm được Ba Thục và Trung nguyên đều có khả năng thu thập Tiều Tiễn. Nếu người đó là Khấu Trọng, hẳn nhất quyết không buông tha cho Tiều Tiễn đâu. Bang chủ hẳn phải hiểu rõ mối ân oán đó sâu xa hơn bất cứ ai.”

Vân Ngọc Chân buồn bã nói: “Nếu đã như vậy, tại sao các người lại tha cho ta?”

Từ Tử Lăng nói: “Kẻ tội đầu chính là Hương Ngọc Sơn, chứ không phải người, Vân Bang chủ chớ nghĩ ngợi lung tung nữa; quá khứ đã là quá khứ, chúng ta có được như ngày hôm nay, Bang chủ cũng có công lao rất lớn, cho dù là công tội ngang nhau. Chỉ cần Bang chủ sẵn lòng dốc toàn lực giúp chúng ta vì đời trừ hại, đã tạo công đức vô cùng rồi. Sau khi ta có thể lên phương bắc đến Bành Lương xem tình hình của Khấu Trọng ra sao, Lôi đại ca sẽ toàn quyền phụ trách việc đối phó với Hương Quý, bang chủ có thể tin nhiệm y.”

oOo

Bấy giờ Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn cho đến toàn thể Thiệu Soái quân đều ngơ ngẩn chẳng hiểu việc gì đang diễn ra, tròn mắt nhìn xuống, đoàn quân của Đại Đường đang rùng rùng khí thế hung hăng chuẩn bị toàn lực tấn công bỗng nhiên rút nhanh như thủy triều.

Muốn đến là đến, muốn đi là đi.

Đường quân lui nhưng không loạn, rõ là đã được tinh luyện. Thoái lui trước để kết trận, kế tiếp đến lượt máy bắn cung và phi thạch đại pháo từ từ rút theo đoàn quân. Soái quân

của Lý Thế Dân cũng có chuyển động, đi ra hai bên, bố trận tại hai tòa tiểu sơn gần đó, nhường chỗ cho bộ binh từ tuyến đầu di chuyển ra sau.

Bạt Phong Hàn nhíu mày: “Lý Thế Dân đang chơi trò gì nhỉ?”

Khấu Trọng đảo mắt nhìn quanh, trầm giọng: “Hay là y muốn tự mình ra trận?”

Bạt Phong Hàn lắc đầu: “Điều này thật không hợp với phép dùng binh, tuy không ai cấm, nhưng lâm trận rút lui là nguy hiểm vô cùng.”

Khấu Trọng cười khở: “Tiếc là chúng ta không đủ sức tấn công, nếu không đã có thể dạy cho Lý Thế Dân biết thế nào là mùi vị thất trận.”

“Keng! Keng! Keng!”

Trong tiếng chiêng thu quân, tiền quân của binh Đường đã chỉnh tề rút ra phía sau, biến thành hậu đội, dừng lại lập trận.

Hai cánh soái quân tả hữu của Lý Thế Dân lại hội hiệp thành một, biến thành tiền quân, rời khỏi dốc núi ngoài ba ngàn bộ.

Bạt Phong Hàn lãnh đạm nhận xét: “Chỉ cần Lý Thế Dân dùng bọn Huyền Giáp chiến sỹ làm chủ lực, toàn thể kỵ binh xung sát lên đây, là đủ để đánh bại chúng ta hoàn toàn rồi.”

Khấu Trọng đang định trả lời, bỗng thấy bộ binh của Lý Thế Dân đều đã rút hết, chỉ còn tuyển kỵ binh ở lại.

Khấu Trọng sững sốt: “Con bà nó! Chuyện gì đang xảy ra vậy? Không lẽ Lý Thế Dân định sai mỗi kỵ binh công trại, nếu như vậy số thương vong sẽ rất lớn, thật chẳng khôn ngoan chút nào.”

Bạt Phong Hàn chuyển mục quang nhìn về hướng đông, quăng đồng trống chìm trong bóng tối vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Khấu Trọng lại thốt lên kinh ngạc: “Mẹ ơi! Lý Thế Dân rút quân thật rồi.”

Lúc bấy giờ, hai cánh quân khinh kỵ của Lý Thế Dân cũng quay đầu rút khỏi, chỉ còn lại đội Huyền Giáp chiến sỹ.

Đột nhiên, đèn đuốc phía địch quân lần lượt tắt ngóm, cả hai bên chiến trường toàn bộ chìm vào bóng tối, trên nền trời đêm bỗng lộ ra nét điểm lệ của những vì sao rải rác khi này còn bị mây mờ che khuất, không gian ngập tràn tư vị hòa bình yên tĩnh, đối nghịch hoàn toàn với bầu không khí căng thẳng của hai phe đối địch đang triển khai một trường ác chiến.

Đến lượt Bạt Phong Hàn giật mình rúng động, mục quang chăm chú nhìn về cánh đồng phía đông, thất thanh kêu lên: "Có tiếng vó ngựa!"

Khấu Trọng cũng nghe thấy từ phía đông ẩn ước có tiếng vó ngựa truyền lại, lộ vẻ kinh ngạc lẫn mừng rỡ: "Phải chăng là bọn Tuyên Vinh đã đẩy lui được quân Lý Thế Tích, quay lại giúp chúng ta?"

Ma Thường ở đằng sau cũng đã nghe được những âm thanh kỳ lạ, chong mắt hướng về phương đông.

Khấu Trọng không kiềm được trống ngực đổ dồn, Lý Thế Dân lần này có hành động hết sức kỳ quái, thêm vào tiếng vó ngựa đang vang lên ở phương đông, chỉ có thể cho gã một cách giải thích duy nhất, chính là có nhân mã phương khác đến chi viện. Nghĩ đến đây, hắn quay đầu, hét to: "Thấp đuốc lên!"

Khi đèn đuốc của sơn trại được thắp lại, đằng sau ngọn đồi phía đông xuất hiện ánh lửa sáng rực, lại thấy vô số kỵ binh đóng khấp sườn đồi núi đến cánh đồng phía đông, tinh kỳ phấp phới, uy phong lẫm lẫm.

Khấu Trọng kích động hét: "Con bà nó! Chính là nhạc phụ tương lai của ta giá đáo."

Thiếu Soái quân trong sơn trại tưởng như chết đi sống lại, tiếng reo vui vang lên như sấm động, vang dội khắp cả chiến trường.

Cuối cùng thì "Thiên đạo" Tống Khuyết vào đúng thời khắc quyết định nhất, đã kịp đưa quân đến cứu viện.

- o O o -